

GALAMB JÁNOS:

Őszi alkonyatban

Csendet sző az árnyék,
árnyék puha fátylat,
mindkettő szívemre
bársonypuha vágyat.

Csukott pillám mögött
mesevilág éled,
s hajnalig fürdenek
véremlében a fények.

Künn az ősz sóhajtoz,
levél hull a fákról,
esőt ringat a szél —
táncos nyarat gyászol.

Csak mellemben zsendül,
ünnepel az élet —
és rügyez szent fája
tavaszi reménynek.

(1950 október 7.)

GALAMB JÁNOS:

Anyámra emlékezem

Az anyám, szegény, tébolyba szédült:
nyútt volt a sorsa, akár az enyém...
Szívemben, az élet gyémánthegyén,
emléke él csak, a holtta szépült.

Vén sírkeresztjét sohasem láttam:
messzi temető óvja rég álmát...
Ilyenkor, télidőben csak kányák
ülnek behorpadt hantjára bátran.

Lelkem tükréről bú már lemossa
kreól-arcát és ezernyi sebét,
szeme sugarát, nyílt ajkát, setét
haját, melynek másutt nincsen nyoma...

Egy-két szava fülemben cseng mégis,
belém simul kedvesem szávéval,
s szómmal egyre magasabbra szárnyal,
hogy megcsodálja a kéklő ég is.

Halk estéken feltámasztom néha:
elnézem hosszan törekeny testét, —
panaszodom is: hitem lenyesték
s immár csak egy asszony létem célja.

Ilyenkor rámnéz barna szemével,
mintha biztatna: viaskodj tovább,
építsd szépségek új, igaz honát
dallal, hittel, csókkal és reménnyel...

Réghalott anyám, köszönöm neked,
hogy vigasztalsz, ha szívemre hágnak, —
beteg szív ez, öklözik a vágyak,
ám meggyógyítja emlék, s szeretet.

(1951 február 1.)